Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 160 (660) ♦ Четвер, 26 серпня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

МАТЕРІАЛЬНІ БЛАГА НЕ З'ЯВЛЯТЬСЯ САМІ СОБОЮ

Доповідь Голови Верховної Ради України І. С. Плюща на урочистих зборах, присвячених другій річниці незалежності України, 21 серпня 1993 року

Шановні учасники урочистих зборів!
Шановні гості!
Дорогі співвітчизники!

Сердечно вітаючи вас з другою річницею державної незалежності України, хотілося б відверто сказати, що в цей нелегкий час не просто й зробити доповідь на урочистому зібранні.

Адже немає таких здобутків, про які можна було б звітувати в святковій манері, що відповідало б визначній даті.

Але це дійсно велике національне свято нашого народу і немає потреби повторювати нині ту незаперечну істину, що з проголошенням незалежності України була відкрита нова сторінка її самобутньої історії.

Тому Президії Верховної Ради і Кабінету міністрів спільним рішенням запропонували використати цю нагоду для того, щоб зустрітися з людьми, глибоко і критично проаналізувати те, що нами вже зроблено, а головне — накреслити наші шляхи в майбутнє.

Минулі два роки позначені для нас як певними здобутками, так і відчутними упущеннями та невикористаними можливостями.

Український народ як рівний серед рівних увійшов у світову спільноту. Більше 140 держав визнали нашу країну. Значно зріс рівень політичної свободи громадян. Відбувається становлення реальної багатопартійності. Зняті всі обмеження у культурному розвитку української та інших націй. Почалося економічне розкріпачення людини, зароджується вільне підприємництво.

Разом з тим потрібно відверто сказати, що багатьом громадянам України жити стало важче. І не тільки тому, що відходить у минуле звичне, хоч і скромне, але стабільне життя. А й тому, що багато співвітчизників вимушені боротися за своє фізичне виживання, особливо ті, хто з різних причин не може працювати.

За цих умов ставлення до самої незалежності Української держави у частини людей стало неоднозначним, а то й критичним.

І такі настрої зрозумілі — адже ми створювали державу для кращого життя людини.

Відповідь на питання — чому так сталося, нам здається, слід шукати не тільки на загальнодержавному рівні, а й у кожній області, районі, місті, селі, трудовому колективі, у кожному із нас.

Деякі найбільш узагальнені висновки хотілося б зробити і в цьому залі.

Перше. Складність суспільних процесів в Україні об'єктивно обумовлена перехідним періодом нашого розвитку. Причому перехід відбувається одночасно у двох напрямах. З одного боку, Україна від стану залежного регіону колишньої зверхдержави рухається до дійсно суверенної країни. З другого — відбувається перехід від авторитарно-бюрократичного суспільного ладу, витоки якого сягають ще далеко до жовтневих часів, до дійсної демократії і вільної економіки.

Кожний з цих переходів складний сам по собі, а коли вони переплітаються, то це значно посилює складність.

(Продовження на 2-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ЧИМ БАГАТІ, ТИМ І РАДІ

Свято в столиці та областях

Київ. Надвечір 23 серпня тут відбулася демонстрація (ішли від республіканського стадіону до Майдану Незалежності, там — мітинг). Ініціатори акції — Конгрес національно-демократичних сил. У колонах — окрім державних — зелені, червоно-чорні, малинові прапори. Досить в'яло скандували «Геть!» (Кучму, Верховну Раду — кому що було зручніше). Особливої енергії не спостерігалося. Враження було таке, що народ соромиться свята. Справді, невесело святкувати, коли в кишенях цілої держави гуляє вітер. До речі, серед демонстрантів не було видно лідерів партій, чиї прапори майоріли над колонами. Правда, на якийсь час на майдані коло стадіону з'явився Михайло Горинь.

Мітинг справляв враження багатолюдного, хоча й тут не відчувалося особливої енергії. Лейтмотив виступів: «Хто винен у тому, що ось так живемо?» Чогось нового почути не вдалось. Хіба що — ось такі різкі слова Лариси Скорик: «Сьогодні у нас державності не хоче ніхто, ні на Заході, ні на Сході...»

Той, кому наступного дня випало спостерігати тут же, на Хрещатику, напівмарафон, присвячений святу, либонь, подумав: сюди б — вчорашніх демонстрантів! Було б достойніше, справжніше, а головне — мовчки...

Донецьк. Напередодні святкування Дня незалежності на майдані шахтарської столиці нарешті «заговорили» красені-фонтани, додавши донеччанам святкового настрою.

А ось на Центральній площі Донецька 24 серпня так і не відбувся урочистий мітинг. Певне, адміністрація вирішила обмежитися зборами, які відбулись у палаці «Юність». До речі, на цьому офіційному зібранні з невідомих причин були відсутні всі перші керівники області і міста. Півдня не майорів на флагштоці, на Центральному майдані Донецька, де мав відбутися мітинг, державний прапор України. І лише після втручання представників демократичних сил було піднято замість зірваного нове полотнище.

І все ж попри всі негаразди люди відзначили свято... По-народному. З гуляннями і піснями. В парках і на площах міст і сіл Донеччини.

Харків. 23 серпня виповнилося 50 років визволення Харкова від фашистських загарбників, а наступного дня, 24 серпня — друга річниця утворення нашої незалежної держави. Цій нагоді були присвячені великі концертні програми. Святкування Дня незалежності розпочалось з покладання квітів Кобзарю, до підніжжя Хреста, встановленого в Молодіжному парку міста жертвам голодомору. Увечері на Кобзаревій кручі пройшло свято Кобзи, а на площі Свободи велика концертна програма, в якій взяли участь відомі співаки Валентина Толкунова і Юрій Богатіков. До свята було приурочено й відкриття виставок майстрів мистецтв.

(Закінчення на 3-й стор.)

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

На засіданні Президії Верховної Ради України, яке відбулося 25 серпня під головуванням І. С. Плюща, обговорено орієнтовний порядок розгляду питань на пленарних засіданнях сьомої сесії Верховної Ради у найближчі дні.

Передбачено розглянути питання, що стосуються всеукраїнського референдуму, а також Комплексної програми дій уряду щодо стабілізації фінансової системи та виходу економіки України з кризи і соціального захисту населення.

МАТЕРІАЛЬНІ БЛАГА НЕ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ САМІ СОБОЮ

(Продовження. Початок на 1-й стор.)

Друге. Вступивши на самостійний шлях розвитку, ми змогли лише в найзагальніших рисах визначити, куди йти, і ще менше — як це робити. Історична практика та світовий досвід державотворення, суспільного розвитку були слабо вивчені, а головне — недостатньо скорельовані з нашими національними особливостями. Це спричинило негативні наслідки перш за все в проведенні соціально-економічних реформ, істотно ускладнило законотворчу діяльність Верховної Ради і особливо втілення в життя вже прийнятих нею законів.

Третє. Сьогодні вже можна зробити висновок, що у багатьох представників керівних структур був відсутній досвід, практичні навики самостійного управління державою, тим більше в критичних умовах. Було недооцінено всю складність набуття державою реальної самостійності. Це не дало змоги в початковий період незалежності уникнути ейфорії, що була притаманна значній частині нашого населення.

Політики не змогли зорієнтувати громадян України на те, що шлях до дійсної незалежності і щасливого життя є тривалим і пролягає через сумлінну повсякденну працю. Навпаки, багато хто з них зайнявся відвертим популізмом, переслідуючи свої вузькополітичні цілі.

І коли нам не вдалося поліпшити життя людей, у суспільстві поширилися розчарування. Цю обставину використовують певні політичні сили як в Україні, так і за її межами, намагаючись пов'язати це з незалежністю України, ввести в оману людей, сформувати відповідну громадську думку.

З приводу того, що із здобуттям незалежності матеріальні блага, як дехто думав, з'являться самі собою і ми відразу станемо цивілізованою країною, хочу нагадати слова нашого видатного земляка Григорія Сковороди. Він наставляв співвітчизників, що не можна, ну ніяк не вийде всім нам отак відразу взяти і народитися в одному столітті та ще й у Франції.

Ми надто багато уваги приділили атрибутивній розбудові держави. Це необхідно, але далеко не вичерпує зміст державотворчого процесу. В той же час ми серйозно запізнилися з соціально-економічним влаштуванням суспільства. Хоча саме це визначає долю української держави і є основою заможного життя її громадян. Сталося так, зокрема, тому, що владні структури і політичні сили замість конструктивної співпраці часто займалися безплідним протистоянням, з'ясуванням власних взаємовідносин.

Вже третьому урядові України не вдається стати на шлях динамічних і ефективних соціально-економічних перетворень, які б носили цілісний характер. Не було розроблено перспективної моделі національної економіки, зорієнтованої на задоволення потреб людини, а головне — дійового механізму її реалізації. Звідси — непослідовність практичних дій, тупцювання на місці, а нерідко і повторення помилок.

Замість цілеспрямованого руху вперед ми, так би мовити, «лягаємо у дрейф» — часто хаотичний і небезпечний.

В результаті — отримали цілу низку кризових явищ, які мають тенденцію до переростання в національну катастрофу. Найбільше турбує становище у виробництві і всьому народногосподарському комплексі.

Як свідчить і давня, і недавня історія, реформування виробничих відносин і суспільного ладу завжди має болісний характер. Падає рівень виробництва, зменшуються обсяги національного доходу, зростає інфляція і, як наслідок, погіршується життя народу.

У такій ситуації не стала винятком і наша держава, так, як і інші країни колишнього Радянського Союзу і Східної Європи.

Процес економічних перетворень в країні відбувався невпорядковано. Руйнування старої адміністративно-командної системи управління здійснювалося без одночасного впровадження економічних важелів регулювання, що призвело до розриву господарських зв'язків не тільки з ближнім зарубіжжям, а й між підприємствами в самій Україні. Разом з підвищенням цін, падінням рівня державної виконавської дисципліни це обумовило поглиблення кризи.

Особливо болісно відчувається різкий спад виробництва товарів народного споживання, зокрема продуктів харчування.

Але якщо в цьому році завдяки самовідданій праці селян будуть виконані державні замовлення по більшості показників, що дасть можливість значно поліпшити ситуацію з продуктами харчування, то в промисловості становище значно складніше. Бо селяни ставили вимоги до держави і працювали, в результаті зібрали рекордний урожай зернових колосових культур, що становить 35 центнерів з гектара, а валовий збір на сьогодні перевищив 40 мільйонів тонн. Гарні види на урожай цукрових буряків, соняшнику, овочевих культур.

Серйозної шкоди промисловому виробництву завдали страйки. Ті, що тільки страйкували і мітингували, лише за червень цього року недодали державі близько 5 мільйонів тонн вугілля, у тому числі понад 300 тисяч тонн коксівного, майже 500 тисяч тонн чавуну, стільки ж сталі, 800 тисяч тонн залізної руди, іншої продукції. Обсяг недоданої продукції і невиконаних робіт у зв'язку з цим становить майже річний бюджет середньої області України.

Наслідки страйків ускладнили і без того напружену ситуацію в народному господарстві. Якщо темпи падіння промислового виробництва в першому півріччі становили 5,1 процента, то в червні — 9,6 процента, а в липні — 14,1 процента.

В окремих регіонах продовжується боротьба за стару систему. В Україні зберігається великий, і до того ж практично неконтрольований, державний сектор. Це гальмує проведення реформ.

Проте там, де справу очолюють досвідчені керівники, навіть в умовах хаосу у банківській системі, браку централізованих поставок, колективи підприємств працюють стабільно і при цьому нарощують обсяги виробництва.

Візьмемо для прикладу Дніпропетровський завод важких пресів. Колектив, який нараховує близько чотирьох тисяч працюючих, вже третій рік нарощує випуск основного виду своєї продукції.

Багатотисячний колектив керченського заводу «Залив» з умілим залученням іноземних інвестицій нарощує будівництво та ремонт танкерів.

Серед добре працюючих колективів можна назвати Львівський автобусний завод, концерн «Азовмаш», запорізький автомобільний завод «Комунар», харківське НВО «Турбоатом», донецьке акціонерне товариство «Норд» та інші підприємства.

Є стабільно працюючі колективи і в хронічно хворій галузі — будівництві. Так, візьмемо колишній «Київміськбуд», який нині реформований у корпорацію. В минулому році порівняно з попереднім збудовано більше житла, лікарень, шкіл, дитячих дошкільних закладів. І вже в першому півріччі цього року введено в дію більше, ніж у минулому році, житла та об'єктів соцкультпобуту.

В період реорганізації «Київміськбуд» залишило майже три тисячі робітників. Але коли колектив відчув себе господарем і для власних потреб побудував 200 тисяч квадратних метрів житла, відомчу лікарню (на 200 ліжок), ряд інших об'єктів соціальної сфери, за півтора року повернулось близько двох тисяч кваліфікованих будівельників.

До речі, тут цікавий досвід агропромислової інтеграції. «Київміськбуд» закооперувався з новоутвореним після Чорнобильської катастрофи економічно слабким Згурівським районом Київської області, що відкриває перспективу поєднання інтересів хліборобів і будівельників.

І таких прикладів у нас немало. Але загальної тенденції ці позитивні зрушення ще не стали.

У Верховній Раді, Кабінеті міністрів, виконавчих структурах, трудових колективах зараз іде активний процес переосмислення економічних проблем. Відбувається критична переоцінка зробленого, визначаються позиції і напрями дальшого просування до ринку.

Але ринок — не самоціль. Він тільки засіб, за допомогою якого ми повинні пробудити інтерес, створити стимули, здорову конкуренцію для підвищення продуктивності праці, забезпечити умови для заможного життя людей.

Кризовий стан нашої економіки чимало керівників усіх рівнів намагаються пояснювати дефіцитом енергоносіїв, зростанням цін на них. Все це так, але аналіз показує, що не зовсім. За прикладами далеко не треба ходити. Росія має власні енергоносії, але ж ситуація у ній мало чим відрізняється від нашої.

Давайте критично подивимося на себе. Під час енергетичної кризи розумні господарі завжди максимально економлять ресурси.

До речі, в Україні в 1970 році видобувалося близько 14 мільйонів тонн нафти, а споживалося нафтопродуктів — 28 мільйонів тонн, газу — 61 мільярд кубометрів, а споживалося — 49. Сьогодні ж ми чуємо від керівників усіх рівнів і від уряду, що потрібно майже 50 мільйонів тонн нафти і близько ста мільярдів кубічних метрів газу на рік.

Це наслідок затратної валової економіки.

Як тут не згадати письменника-гумориста Євгена Дударя, який, висміюючи наш потяг до гігантоманії, говорив, що і металу ми виплавляємо більше, ніж кільканадцять великих держав разом узятих, і літак у нас найбільший, і поїзд найдовший, і лопухи, правда, у нас найбільші — бува двох метрів сягають.

Звичайно, це призвело до різкого зменшення ресурсів в Україні.

Але за оцінками вітчизняних і зарубіжних експертів, їх достатньо для того, щоб при раціональному використанні, запровадженні прогресивних методів господарювання, новітніх технологій, інтеграції в світову економіку Україна стала в ряд провідних держав світу.

Верховна Рада має намір саме з цих позицій найближчими днями розглянути доповідь Кабінету міністрів щодо економічного розвитку України. Сподіваємося, що нарешті ми будемо розглядати стратегію економічного розвитку держави, яку уряд розробляє вже протягом десяти місяців. Це повинна бути цілісна програма дій, зрозуміла кожному громадянинові, з максимальним урахуванням ситуації, що склалася у виробництві, грошово-фінансовій та соціальній сферах.

Вирішення соціальних і економічних проблем тісно пов'язано з необхідністю прискорення формування і вдосконалення відповідних державно-правових інститутів. Скажу, що це досить непросте завдання, оскільки процес державотворення тісно поєднується із загальним процесом демократизації суспільного життя.

З часу прийняття Декларації про державний суверенітет України закладено правові основи державотворення. Здійснювався пошук законодавчого врегулювання питань організації та структури державної влади, оптимального співвідношення між її законодавчою і виконавчою гілками та судовою системою. Діюча Конституція України була доповнена положеннями про інститут президентства.

В той же час слід прямо визнати, що Україна ще не має цілісної і досить ефективної системи влади, яка б найбільшою мірою відповідала конкретно-історичним умовам і традиціям нашого народу. А що є? Є конгломерат з напівзруйнованого власного минулого і елементів чужого досвіду, запозиченого часто без достатнього аналізу і осмислення.

Тому вироблення концепції цілісної системи влади в Україні і механізму її реалізації — завдання дійсно першочергове і невідкладне.

Свій вибір Україна вже практично зробила. Він закріплюється і в проекті нової Конституції України. Політична, економічна та ідеологічна багатогранність, пріоритет прав і свобод людини, рівноправність усіх форм власності і господарювання, соціально орієнтована ринкова економіка — це саме ті складові, що характеризують глибинну суть держави, яку ми прагнемо побудувати.

Іншою кардинальною проблемою є проблема вибору форми державного правління і форми державно-територіального устрою України: президентська чи парламентсько-президентська республіка, федерація чи унітарна держава.

У проекті нової Конституції закладена парламентсько-президентська модель державного правління. Вважаю, що вона, з урахуванням конкретно-історичних умов розвитку України, є найбільш оптимальною.

Що стосується форми державно-територіального устрою, то потрібно зберегти цілісність України з одночасним наданням широких повноважень регіонам. Мова йде про запровадження на рівні областей по суті адміністративної автономії на засадах децентралізації влади.

Щодо місцевого самоврядування, то воно має здійснюватися там, де проживають люди, тобто в селах і містах. Саме тут управління всіма місцевими справами повинно реалізуватися населенням і органами, що ним обираються. На таких принципах, до речі, побудована система самоврядування у більшості європейських країн.

Останнім часом спостерігається намагання принизити роль Рад як органів народовладдя. Ці наміри є не лише хибними, а й шкідливими. Будь-яку державу робить демократичною саме представницький характер влади. Мова йде про надання представницьким органам реальних прав і повноважень, щоб вони стали органами справжнього самоврядування, дійсними господарями на своїй території. А це без реформування Рад усіх рівнів здійснити неможливо.

Життя висунуло на порядок денний питання про вдосконалення виборчої системи. Вважаю, що потрібно істотно прискорити розробку і прийняття законів про вибори в такому напрямі, щоб вони відповідали інтересам усього суспільства, дали змогу обрати до вищого законодавчого органу і всіх представницьких органів найбільш підготовлених для політичної і законотворчої діяльності людей.

Хочу бути відвертим. Шлях створення ефективних владних структур пролягає також через їх оновлення. Це стосується і Верховної Ради. Як відомо, на її сесії було прийнято під тиском страйкарів рішення про референдум 26 вересня. Зараз стало очевидним, що це було не кращим рішенням.

Більшість народних депутатів, враховуючи громадську думку, зійшлися на тому, що потрібно повернутися до цього питання. Було б добре, якби ми прийняли новий Закон про вибори і постанову про проведення в цьому році виборів до органів місцевого самоврядування, а в березні наступного року — народних депутатів України.

Таке рішення депутатів засвідчило б їх громадянську зрілість, вболівання за загальнодержавні інтереси. Бо ж відомо, що відійти добровільно від влади часто важче, ніж прийти до неї.

Що ж до питання про довіру Президенту, то вважаю, що було б доцільно його вирішувати відповідно до діючої Конституції.

Звичайно, процес державотворення пішов би значно швидше в умовах прискореного становлення розвинутої політичної системи, одним із важливих елементів якої є політичні партії.

На сьогодні в Україні існує 27 партій різної спрямованості. Більшість з них нечисленна, не має серйозного впливу на політичне життя України. Їх можна критикувати. Але не рахуватися з ними, недооцінювати їх ролі було б глибокою помилкою і цього робити не слід.

Досвід зарубіжних країн свідчить, що врешті-решт суспільство приходить до їх оптимальної кількості. Цей досвід також показує, що наявність багатопартійності є вагомим фактором демократії у формуванні органів державної влади та її здійснення.

Однак це матиме місце лише за умов, коли всі політичні сили діятимуть у межах і руслі закону, використовуватимуть цивілізовані засоби політичної боротьби, сприятимуть вирішенню завдань розбудови української державності.

Надзвичайно важливими в цей період були проблеми військового будівництва. Вони вирішувалися на основі Концепції національної оборони та будівництва Збройних Сил України.

Реалізуючи принцип розумної достатності, ми стали на шлях скорочення Збройних Сил і конверсії оборонної промисловості. Зрозуміло, що нам утримувати армію в нинішніх розмірах практично не під силу. Щоправда, скорочення особового складу, зокрема офіцерів і прапорщиків, іде повільно.

Але й форсувати цей процес не можна. Адже вивільненим військовим потрібне житло, здобуття цивільної професії, нарешті, їх треба працевлаштувати. В цьому плані вже дещо зроблено.

(Закінчення на 3-й стор.)

МАТЕРІАЛЬНІ БЛАГА НЕ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ САМІ СОБОЮ

(Закінчення. Початок на 1-й, 2-й стор.).

І тенденція та динаміка позитивні. Тільки в минулому році військовослужбовцям виділено майже 15 тисяч квартир, іде планова перепідготовка офіцерів і прапорщиків.

Як відомо, Україні дістався у спадок від колишнього СРСР величезний (третій у світі за бойовою потужністю) ядерний потенціал.

У Декларації про державний суверенітет України проголошено намір нашої держави в майбутньому стати без'ядерною. Підтверджуючи цей намір, 24 жовтня 1991 року Верховна Рада заявила: Україна проводитиме політику, спрямовану на повне знищення ядерної зброї і компонентів її базування.

І це не просто декларативні заяви. Україна вже передала для знищення в Росію всю свою тактичну ядерну зброю. Починається демонтаж стратегічних ракетних комплексів. Але це зробити непросто. Широкомасштабна реалізація програми роззброєння вимагає вирішення величезної кількості проблем. Де брати кошти, як зробити цей процес безпечним і не лише з технічної та екологічної точок зору, але й (нам здається, що це головне) чим замінити ядерну зброю, яка відіграє вирішальну роль в системі національної безпеки?

Нарешті, що робити з тисячами вивільнених військовослужбовців ракетної армії? На ці та багато інших питань ми поки що не маємо повноцінних відповідей, а обіцянки інших держав допомогти нам є лише у заявах та на папері.

Тому безпідставними є звинувачення України в затягуванні ратифікації Договору про скорочення та обмеження стратегічних наступальних озброєнь і приєднанні до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї.

Хочу підкреслити у зв'язку з цим, що Верховна Рада несе повну відповідальність перед українським народом за те, щоб усі аспекти цих документів були ретельно вивчені та враховані можливі наслідки їх прийняття. Ми керуємося інтересами забезпечення національної безпеки України.

Активно була розпочата робота по удосконаленню системи судової влади. Схвалено Концепцію судово-правової реформи, визначено найбільш істотні заходи по вдосконаленню судочинства, діяльності судів, створено систему арбітражних судів. Проте судова реформа лише започаткована. На жаль, останнім часом ця робота у Верховній Раді невиправдано уповільнилась. Безперечно, роль судів у зміцненні законності, захисті прав і свобод громадян повинна значно зрости, особливо у зв'язку із загостренням криміногенної обстановки в суспільстві.

Люди занепокоєні різким зростанням злочинності. Це явище набуло загрозливих масштабів, і на його викорінення треба мобілізувати всі сили і необхідні ресурси держави. І справа тут не в недостатності правової бази. Для подолання цього соціального зла прийнято вже багато законів. Потрібні лише рішучі дії всіх владних структур і, передусім, правоохоронних органів.

Тепер щодо позиції і ставлення до СНД, звинувачень України у її розвалі і самоізоляції. Щоб відповісти на це, потрібно зробити екскурс у недалеке минуле.

Як ви пам'ятаєте, в 1990 році розпочалася підготовка нового Союзного договору, наповнення, як тоді казали, радянської федерації новим змістом.

Україна з цього приводу відразу ж зайняла тверду позицію — не союзна держава, хай навіть і оновлена, а Співдружність незалежних держав як асоціація по-справжньому рівноправних партнерів.

За ініціативою України у Києві 17—18 квітня 1991 року відбулася консультативна зустріч робочих груп Верховних Рад Білорусі, Казахстану, Росії, Узбекистану та України, на якій був підписаний відповідний протокол.

Проте Центр, прагнучи будь-що видозмінити Союз, втративши при цьому історичну перспективу та ігноруючи позиції більшості союзних республік, вперто пропонував свої варіанти Союзного договору, які в остаточному рахунку були спрямовані на збереження Союзу як єдиної держави.

Певна річ, Україна (як і інші республіки, які прийняли декларації про державний суверенітет) не могла погодитися з такими варіантами. Ми підтвердили у своїх застереженнях незмінну позицію, що у новому Союзі (Співдружності) відносини між республіками мають регулюватися на основі їх конституцій, міжнародного права, багатосторонніх і двосторонніх угод, а система податків при формуванні бюджету Співдружності має бути одноканальною.

Серпневі події 1991 року прискорили процес розпаду Союзу. 8 грудня 1991 року Білорусь, Росія і Україна підписали Угоду про утворення Співдружності Незалежних Держав (СНД).

Отже, була реалізована згадана вище ініціатива України про утворення саме Співдружності, а не єдиної держави. Тому всілякі звинувачення України у начебто особливій її позиції щодо СНД, яка веде до розвалу Співдружності, абсолютно безпідставні.

Інша справа, що ми категорично проти намагань перетворювати цю Співдружність у будь-який різновид наддержави, надання її органам державного характеру. Ми проти таких угод і союзів, які ущемлюють державний і економічний суверенітет України.

Саме з цих позицій слід оцінювати і проект нового Договору про економічний союз. Що означатиме, наприклад, передбачуване у проекті безконтрольне переміщення товарів, послуг, робочої сили і капіталів? А те ж саме: втрату самостійної економіки.

Тут треба відверто сказати, що це є спроба відновити не лише єдиний економічний простір, а й єдине громадянство, єдине державне управління.

Наполягаючи на такій інтеграції, як правило, посилаються на досвід західноєвропейських країн, на Європейський союз, Спільний ринок, Маастріхтські угоди. Мовляв, весь світ іде до інтеграції, а ми, навпаки, до самоізоляції й сепаратизму.

Але ж у європейському Спільному ринку, як і в усьому світі, вільного переміщення ні товарів, ні робочої сили немає. Квотується і регулюється і те, й інше. Немає там і спільної валюти. Адже екю — це не спільна валюта, а лише засіб для взаєморозрахунків. Немає там і єдиного кордону, спільної адміністрації, інших формувань державного характеру. Діють лише певні координаційно-консультативні органи.

І взагалі, той, хто стверджує протилежне, хоче бачити Європу єдиною державою. А в дійсності незалежні європейські держави, які вийшли на сучасний рівень економічної інтеграції, подолавши великий історичний шлях розвитку своєї державності і власної економіки. При цьому, створивши спільний ринок, вони не втратили своєї політичної і економічної самостійності.

Україна є відкритою державою, яка прагне до взаємовигідного співробітництва з усіма країнами Європи і світу на основі добровільності, взаємоповаги, рівноправності, взаємовигоди, невтручання у внутрішні справи.

Схвалені нещодавно Верховною Радою Основні напрями зовнішньої політики України грунтуються на дотриманні загальновизнаних норм і принципів міжнародного права, Статуту ООН, Хельсінкського Заключного акта, Паризької хартії для нової Європи, документів НБСЄ та інших.

Для нас жодна держава не є ворогом, і ми відкидаємо та засуджуємо війну і погрозу силою як засіб державної політики. Це цілком відповідає миролюбності українського народу, його прагненню жити в мирі і злагоді з іншими народами. Протягом останнього часу активізувалися стосунки з найближчими сусідами на основі довіри та поваги. Розвивається партнерське співробітництво.

Особливе місце у зовнішній політиці нашої держави посідають відносини з Росією. Ми усвідомлюємо факт своєї глибокої історичної і культурної спорідненості з російським народом, економічної взаємозалежності наших держав. Кажуть, що ми приречені жити у мирі і дружбі з Росією. І це справді так. Однак не все залежить у цьому відношенні лише від нас.

За три останніх роки барометр у стосунках між Україною і Росією дуже рідко показував на «ясно». Образа на Україну, як на «невдячну невістку» за намір жити у власній хаті, очевидно, до цього часу не минула. Це можна прослідкувати на прикладі одностороннього вирішення питань правонаступництва колишнього Союзу, власності за кордоном, позиції щодо ядерного роззброєння і ряду інших.

Та найбільш загрозливим стало висунення до України територіальних претензій. Причому, ці претензії йдуть від ядерної держави. Це безпрецедентний випадок в післявоєнній історії міждержавних стосунків.

Грубо знехтувавши основоположними принципами і нормами міжнародного права, своїми міжнародними зобов'язаннями, а також Договором між Україною і Росією від 19 листопада 1990 року, парламент Росії 9 липня цього року прийняв постанову «Про статус міста Севастополя», в якій стверджується, начебто це місто має російський федеральний статус. Юридична безпідставність цього рішення очевидна, що було підтверджено Радою Безпеки ООН.

Але ми повинні тверезо оцінювати наслідки, зробити все для того, щоб безвідповідальні дії російських парламентаріїв не призвели до конфронтації, не спровокували конфлікт у кримському регіоні, не вчинили серйозної загрози миру та безпеці на європейському континенті.

Україна зробить все для того, щоб відстояти свою незалежність і територіальну цілісність. Це повинні усвідомити всі. Як і те, що з Україною не можна розмовляти з позиції сили.

Шановні співвітчизники!

Попри всі труднощі у розбудові незалежної держави та негаразди повсякденного життя, нам вдалося зберегти основне — мир у нашому українському домі. А це є чи не найголовнішим сьогодні. Адже ніщо не можна порівняти з ціною життя людини.

На цьому я наголошую тому, що ми всі є свідками, до чого призводять необдумані, а то й авантюристичні кроки окремих політиків. Палають війни на територіях держав — колишніх республік Радянського Союзу, гинуть ні в чому не винні люди і, що найстрашніше, — діти.

Особливо цей гіркий урок показує Югославія, де вже загинуло 200 тисяч жителів, понад 2 мільйони стали біженцями. Народ опинився у таких умовах, що навіть відра для сміття розподіляються.

А тому кожен із нас — державні діячі, лідери політичних партій, громадських об'єднань, політики всіх рангів, усі громадяни України — має усвідомити особисту відповідальність за свої дії і долю України. Нам повинно вистачити мудрості, щоб не допустити подібних трагічних наслідків.

Шановні друзі!

Два роки в історії держави всього лише мить, але вмістила вона в собі багато подій, переживань і надій, надала багатий досвід і цінні уроки.

Ми живемо у прекрасній країні. У нас є необхідний виробничий, науково-технічний і кадровий потенціал для того, щоб зробити її процвітаючою, щасливою для всіх громадян.

Звернемося до патріарха української державності Михайла Грушевського, який, осмислюючи історичну долю України, пророчно писав: «Ми думаємо якраз, що Україна не тільки для українців, а для тих, хто живе на Україні, а живучи, любить її, а люблячи, хоче працювати для добра краю і його людності, служити їй, а не обирати, не експлуатувати для себе». Для нас і про нас писав.

То ж зміцнюймо і розвиваймо спільно нашу рідну державу, плекаймо її на благо кожного з нас, на добро і щастя усіх!

Із святом вас, дорогі співвітчизники! Дякую за увагу!

* * *

Після урочистих зборів відбувся великий святковий концерт.

(Укрінформ).

Л. КРАВЧУК: «ЗА НАС НІХТО НІЧОГО НЕ ЗРОБИТЬ»

Саме цю думку як головну висловив Президент України 21 серпня, вручаючи свої відзнаки тим, хто протягом другого року незалежності вніс значний вклад у розбудову держави. Бо свята святами, а Україні ще треба долати економічну й політичну кризу, зміцнювати підвалини справді незалежної державності.

Свою концептуальну точку зору з цього приводу й висловив нашому кореспондентові Президент Л. Кравчук:

— Труднощі можна подолати тільки розумінням того, що це ми маємо зробити самі. Сподівання на добрий уряд, на геніальну Верховну Раду, на якогось надзвичайного Президента — це нереальні сподівання. Я розумію, що Президент, Верховна Рада і уряд мають створити умови — що найважливіше — економічні, політичні, фінансові тощо. Це лягає відповідальністю на них, а все останнє — це відповідальність людей, які працюють. Змогти заробляти, продавати, мати з цього прибуток і за рахунок прибутку жити. Так, у нас держава є. Але яка держава — це вже інша справа. Є держава, яка може все зробити, а є держава, котра не може всього зробити, скажімо, в економіці, в подоланні кризи, труднощів правового порядку, злочинності, корупції. Шлях до державності — непростий. Нашому вікові всього два роки. От коли всі повірять в Україну, в свої сили, всі візьмуть на себе відповідальність, не будуть перекладати її один на одного, тоді все й вийде.

Записав
Володимир СКАЧКО.

ЧИМ БАГАТІ, ТИМ І РАДІ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. Настільки широко й піднесено відсвяткували на Дніпропетровщині другу річницю незалежності, що цього навіть багато хто й не чекав. Обласний центр запропонував городянам та гостям багату й насичену програму. На майданах, в парках і скверах відбулися концерти професійних і аматорських колективів, фольклорних ансамблів і духових оркестрів, ярмарки, веселі дитячі конкурси та ігри.

Але центральна подія була біля театру імені Т. Г. Шевченка. Минулого серпня на першу річницю незалежності тут відкрили пам'ятник Кобзарю. Тепер на боковому фасаді театру з'явилося — погруддя корифеїв української літератури: Григорія Сковороди, Івана Франка, Лесі Українки, Володимира Винниченка і Василя Стуса.

Отже, завершено створення пантеону найпомітніших постатей української літератури. Автори меморіального комплексу — скульптори Володимир Небоженко і Костянтин Чеканьов, архітектор Володимир Положій.

ЛЬВІВ. Друга річниця незалежності України стала приводом і для урочистостей, і для ділових зустрічей та розмов про шляхи здобуття істинної незалежності в усіх сферах. Зокрема, учасники Другого міжнародного конгресу україністів (22—28 серпня), що став цими днями подією номер один і на який прийхали учені з чотирьох континентів, наголошували на тому, що незалежність у сфері науки є не менш важливою, аніж державна. У рамках конгресу відбулося урочисте відкриття Інституту історії української церкви.

На Львівському мотозаводі відбулося віче трудового колективу, який висловив готовність навіть за кризових умов допомагати своєю працею державі стати на ноги. Згідно з наказом директора заводу Євгена Павлиги кожний його працівник одержав до свята премію — 10 тисяч карбованців.

У Новому Роздолі цими днями відкрито пам'ятник борцям за незалежність України. У місті Турці — пам'ятник Тарасу Шевченку. Центром святкувань у Львові був проспект Свободи, де відбулися концерти творчих колективів. Політики скористалися нагодою і трохи присмачили святковий коровай й гострими родзинками. Одні закликали боротися за розпуск Рад усіх рівнів, інші — пікетувати владу і в такий спосіб захистити одного із нещодавно звільнених керівників, без якого, мовляв, незалежна Україна не виживе...

«І день іде, і ніч іде...»

1 серпня в Золотоноші відкрили пам'ятник Тарасові Шевченку. Його створили заслужений скульптор України Петро Мовчун і архітектор Олексій Гайдученя. З вітальним словом до тих, хто прийшов ушанувати Кобзаря, звернулися голова міськради Олексій Корпань, представник Президента в Черкаській області Костянтин Ястреб, народний депутат України Віталій Полях, поет Іван Дробний...

Запрошували на свято й високих гостей з Києва, готувалися. Напередодні в «хлібних» чергах навіть дебатувалася дилема, як бути, якщо Президент Кравчук чи Прем'єр Кучма ходитимуть по хатах і допитуватимуться, чи добре живеться в незалежній Україні? Розказувати так, як є, чи так, як треба? Теоретично проблема відпала сама собою: високі гості не приїхали. Зате відкритим лишилося інше питання, також обговорюване в святковому натовпі: чи не поспішаємо ми сьогодні заповнити усі вакантні п'єдестали Шевченком?

Шлях Кобзаря на золотоніський п'єдестал розпочався не вчора (та й у райцентрі, зрештою, він не вакантний).

«Сумну звістку про смерть Шевченка золотонісці зустріли з болем. У краєзнавчому музеї й понині зберігається грудочка землі, взята з могили Тараса під час перепоховання його на Чернечій горі, — пише в розвідці науковий співробітник Золотоніського музею Любов Патлаха. — У 1904 році Золотоніське земство порушило клопотання перед царським урядом про спорудження пам'ятника Кобзареві в Києві...»

Царські чиновники, звісно, не дозволили здійснити задумане. Але інтелігенція Золотоноші не полишала своєї мрії. І в 1927 році в місті таки з'явилося бронзове погруддя Тараса. Проте в роки війни фашисти знищили пам'ятник Шевченку, а вулицю його імені перейменували в Гітлерштрасе...

«... І день іде, і ніч іде. І, голову схопивши в руки, дивуєшся...» Золотоніські сутінки навіюють чомусь саме ці слова, бо після 22-ї години, коли на танцмайданчику в Шевченковому парку музика набирає особливої висоти звучання, до щойно відкритого пам'ятника під'їздять міліцейські уазики. І в них хлопці в уніформі вантажать... кошики з живими квітами. А на світанку знову виставляють їх перед Кобзаревим монументом. Це один із способів боротьби з сучасними злодіями.

Колись викрали нашу пам'ять. «Люди без пам'яті» згодом народили й виховали «бізнесменів» й «агентів з маркетингу», які тепер ладні торгувати навіть символами. А ми, обурюючись, все ніяк не збагнемо, який же стосунок має Тарас Шевченко до цивілізації кінця XX століття.

Катерина КІНДРАСЬ.

Черкаська область.

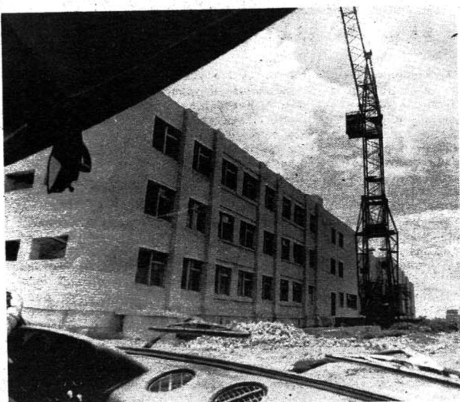
Уточнення

У газеті «Голос України» № 150 (650) від 10 серпня цього року було надруковано інформацію УНІАН «У вимогах єдині», в якій стверджувалося про «факти корупції, порушень чинного законодавства та зловживань службовим становищем представником Президента України в Івано-Франківській області Василем Павликом та членами облдержадміністрації».

Вказана публікація дезинформувала читачів і громадськість України.

Редакція газети замість УНІАН вибачається перед читачами за недостовірну публікацію і перед особами, яким завдано в такий спосіб моральної шкоди.

Фотофакт

Миколаївська область. У Новому Бузі завершується будівництво педучилища, де навчатимуться 1200 студентів.

Фото Олександра КРЕМКА. (Укрінформ).

Офіційно

Черкаська обласна Рада народних депутатів, представник Президента України в області привітали сільських трудівників Катеринопільського і Канівського районів, які у передсвяткові дні другої річниці проголошення незалежності України першими в області у повному обсязі виконали річне державне замовлення по продажу зерна. Катеринопільські хлібороби засипали йому у засіки України 27,5 тисячі тонн замість 27 тисяч тонн, передбачених договірними зобов'язаннями.

Прес-служба представника Президента України у Черкаській області.

Знай наших!

ГУБКИ ДЛЯ ВАЛЮТИ

В структурі Чернівецького радіотехнічного заводу з'явився новий цех — експортної продукції. Він займатиметься виключно виробництвом новинок, які могли б зацікавити закордонних споживачів. Поки що тут виготовляють одну з них — лещата слюсарні зі змінними губками, причому десяти модифікацій. Їх охоче беруть Польща, Румунія, Болгарія, Словаччина.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Постфактум

ЗБИРАЛИСЯ ПРОСВІТЯНИ

20—21 серпня у Львові відбулася науково практична конференція, присвячена 125-й річниці «Просвіти». У роботі конференції взяли участь учені, митці, громадські діячі з близького і далекого зарубіжжя. У своїй доповіді письменник Р. Іваничук, голова львівської «Просвіти», наголосив, що й нині діяльність товариства є дуже актуальною, бо не зжито ще украйнофобію. Завдяки зусиллям 5-річної «Просвіти» - доньки було ухвалено Закон про державну українську мову. Ще за комуністичного режиму, 1988 року, товариство започаткувало демократичні процеси у Галичині, взяло на себе виборчу кампанію, внаслідок котрої тут виник «острів свободи». А основи державотворення, формування національної гідності заклала ще багато років тому «Просвіта»-мати.

Не випадково 1939 року в Галичині «визволителі» почали знищувати передусім активістів «Просвіти». Не випадково після перших демократичних виборів ключові позиції у всіх владних структурах зайняли активісти «Товариства української мови ім. Тараса Шевченка».

Учасників конференції привітав Президент України Леонід Кравчук.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Що почому

СТАБІЛІЗАЦІЯ НА РІВНІ РЕГІОНУ...

Чи можлива вона взагалі? В усякому разі, сесія Одеської обласної Ради народних депутатів, яка щойно завершила роботу, запропонувала представникові Президента в області В. Ільїну розробити програму надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки в регіоні й винести її на розгляд Ради. Питання це вирішено розглянути на позачерговій спеціальній сесії, яку теж названо надзвичайною вже у вересні. У місячний термін держадміністрація спільно з виконкомами Рад має розробити й порядок нормування та розподілу харчування першої необхідності, виходячи з рівня мінімальної заробітної плати. Так що стабілізація чи ще настане, а на розподільчі картки Одеса й область, очевидно, «сядуть» — це більш реально найближчого часу.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Зверніть увагу

Козаки служитимуть на кордоні

Перший заступник Голови Державного комітету у справах охорони державного кордону — начальник штабу Прикордонних військ України генерал-лейтенант Віктор Банних та Гетьман Українського козацтва генерал-майор Володимир Мулява підписали угоду «Про участь Українського козацтва в охороні державного кордону». Крайовим отаманам Українського козацтва Криму і областей протягом 1993—1994 років пропонується створити козацькі загони сприяння охороні державного кордону, які нестимуть службу в прикордонний смузі, в аеропортах, на залізничних, автобусних, морських та річкових вокзалах.

Наступного року прикордонники спільно з козаками візьмуть участь в оборонно-спортивній естафеті «Кордон України-94», під час якої урочисто пронесуть Герб і Прапор України — національні символи незалежності і територіальної цілісності нашої держави.

Полковник П.МЕДВІДЬ, начальник прес-служби Прикордонних військ України.

Реалії

КОГО «КУШАТЬ ПОДАНО»?

Звідтоді, як при активному сприянні прогресивної громадськості розстріляно Курбаса, на українському театральному фронті не змінилося анічогісінько. Нема Курбаса — завжди знайдеться, кого ще з'їсти. Нині, приміром, «подано кушать» Сергія Данченка, керівника столичного театру імені Франка, значного діяча нашої культури. 17 серпня ц. р. газета «Демократична Україна» вмістила статтю О. Пасічника «Коли пішли корифеї...» — Данченко прямо звинувачується там у віроломній зраді інтересів нашого рідного українського театру. Це смішно, але автор серйозний до кінця. Цитуємо: «... колись візитною картою франківців було «Украдене щастя» І. Франка, нині ж — «Тев'є-Тевель» Шолом-Алейхема та «Записки божевільного» Гоголя... Цим сказано все, і залишати становище таким надалі неприпустимо...»

Якби ж то цим було сказано все! Але ж і «Украдене щастя», і «Тев'є» йдуть сьогодні на сцені франківців поруч, у постанові того ж таки Данченка. Автор скромно промовчав і про те, що Данченко не взяв до постановки його, Пасічника, ура-патріотичну п'єсу про гетьмана Мазепу. Чого ж тут критися? Так би прямо й сказав: геть зі сцени москалів і жидів, усіх отих Алейхемів і Гоголів, дайош на сцену мене, щирого патріота Пасічника!

Не звинувачую газету, яка це оприлюднила, бо за наших часів жодна газета не застрахована від надмірного патріотизму окремих авторів. Ось ще одна газета (не будемо називати) опублікувала інтерв'ю з актрисою театру імені Франка Наталею Лотоцькою. Я б не сказав, що те інтерв'ю якесь особливе, але назву придумала явно не актриса: «Не той тепер Данченко, а де знайти кращого?» Обурена Лотоцька тепер змушена писати відкриті листи й щось комусь навздогін пояснювати. Чуєте сірчаний запах 30-х років — якраз тоді патріотична громадськість любила примушувати людей каятись у тому, чого вони не робили.

Можна було б, услід за паном Пасічником, сказати: цим, мовляв, усе сказано. Але ж ні. Схоже, що під театр і його керівника майстерно «риють». Це у нас робити вміють. Поговорюють, що Мінкультури готує навіть комплексну перевірку театру. Франківці готові захищати свого «диктатора» — так Данченка названо в одній з газет. На завтра призначено зустріч колективу з міністром культури І. Дзюбою. Цей чоловік свого часу натерпівся від нашої «патріотичної думки», тож йому приємно буде згадати молодість. Про результати цієї зустрічі повідомимо читача окремо.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Курйози

«АЛЬПА» ОГОЛОШУЄ...

Наше сьогодення простотаки насичене проведенням всіляких конкурсів. Але всіх у цій справі, здається, «переплюнуло» донецьке мале підприємство «Альпа», яке стало організатором і спонсором конкурсу «Назустріч референдуму». Підприємці викладуть по тисячі карбованців кожному, хто знайде добре слово на адресу Президента України; по 10 тисяч крб. всім, хто зможе довести, що передвиборна програма Л. Кравчука «5-Д» — то не жарт. В конкурсі, окрім рядових виборців, безпосередню участь мають змогу взяти і народні обранці — щедра «Альпа» обіцяє по 1 мільйону карбованців кожному депутату Верховної Ради України, який ще до референдуму подасть у відставку.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Кримінальна хроніка

МУЗЕЙНИЙ ПРОМИСЕЛ

На Кіровоградщині пограбування музеїв, а цього року в десятьох зникли найцінніші експонати, стало своєрідним промислом. Злочинці, як правило, беруть те, що користується попитом на чорному ринку, — зброю, нагороди учасників війн, антикварні речі.

Останній випадок — у Добровеличківці. Відвідувач сховався під час оглядин, а після закриття музею потягнув долари США та Канади, шаблю, фронтові планшети, багнет, колекцію монет різних країн і навіть військову форму земляків, які загинули в Афганістані.

Міліція «вирахувала» грабіжника — це 17-річний юнак, якому доведеться вже другий раз постати перед судом.

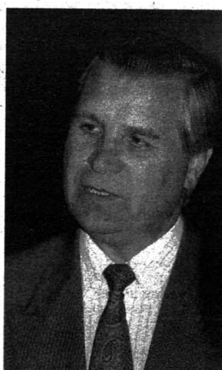
Юрій РЕПЕЙНИК.

Кіровоградська область.

ЯК ЗАХИСТИТИ КВАРТИРУ

Щодоби в Україні чиниться понад 200 квартирних крадіжок. Тільки за сім місяців цього року пограбовано близько 50 тисяч квартир. Найбільшу кількість таких злочинів зареєстровано в Запорізькій, Одеській, Донецькій, Дніпропетровській, Луганській, Харківській областях і Києві. Про це повідомив на брифінгу в столиці України заступник міністра внутрішніх справ країни Юрій Кравченко.

УКРАЇНА — ФАКТОР ЄВРОПЕЙСЬКОЇ І СВІТОВОЇ ПОЛІТИКИ

Минуло два роки від того історичного дня, коли Верховною Радою був прийнятий Акт про незалежність України. Зовсім непросто осмислити докорінні зміни, що сталися протягом цих двох років у нашій державі та у світі. Чим більше часу минає з моменту проголошення незалежності, тим краще усвідомлюємо ми всю велич цієї події, особливо тепер, коли ейфорія тих місяців зійшла нанівець, і ми розглядаємо перші наші кроки по шляху незалежності через призму дворічного досвіду практичної державотворчої роботи.

Виклики часу, з якими зіткнулася Україна після виходу на історичну авансцену в якості незалежної держави, поставили нас перед необхідністю розв'язати чимало непростих зовнішньополітичних проблем. Незалежність — це не тільки великий здобуток, а й велика відповідальність держави перед своїм народом і перед усім світом.

Закладаючи тоді підвалини нашої нової зовнішньої політики, ми краще, ніж будь-хто, бачили ті величезні труднощі та перешкоди, які нам доведеться подолати. Ми розпочали нашу зовнішню діяльність з досить елементарних речей, на створення і вдосконалення яких більшість європейських народів затратили десятиліття та навіть століття: це, насамперед, розбудова мережі наших посольств, консульств та інших закордонних установ; набір кваліфікованих кадрів, здатних вирішувати нові проблеми; пристосування структури Міністерства закордонних справ до його нових завдань та функцій.

Практично з нуля довелось нам створювати відповідну нормативну базу для нормального функціонування органів зовнішніх відносин України. І це була надзвичайно важка й копітка робота, яка велась за умов неузгодженості дій між різними відомствами та установами новоутвореної держави. Паралельно було розпочато інтенсивну діяльність щодо закладення міжнародно-правових підвалин всебічних зв'язків України з іншими державами, міжнародними організаціями та структурами.

На першому етапі державотворення головним завданням зовнішньополітичного відомства було, так би мовити, донесення назовні вістки про самий факт існування молодої незалежної держави в центрі Європи. «Хвиля визнань», яка розпочалася відразу після грудневого референдуму, з особливою ясністю відобразила інтерес і симпатію, з якими світова громадськість привітала народження України як самостійної держави та її перші кроки на обраному шляху.

Від практично повної відсутності за кордоном будь-якого уявлення про Україну, від природної цікавості, іноді змішаної з подивом і недовірою, ми прийшли до усвідомлення провідними колами європейських і світових держав того винятково важливого факту, що повоєнна Європа перестала бути повоєнною Європою в традиційному розумінні цього слова. До побудови європейського дому залучилися нові країни, що внесли до загальної архітектури свої неповторні риси. Змінився політичний, ідеологічний, військовий, культурний ландшафт Європейського континенту. Європа стала складна і водночас більш гомогенна. Перед Європою постали нові завдання, і розв'язувати їх вона вже не має змоги «по частинах». Чи не вперше в новітній історії географічне поняття «Європа» стало збігатися з політичним наповненням цього терміна.

Для усвідомлення цих, без перебільшення, визначальних реалій сучасної міжнародної ситуації європейською і світовою політичною думкою потрібна була осмислена і наполеглива зовнішньополітична робота. Сьогодні ми можемо стверджувати: **Україна вже повернулася в Європу політично.**

Безумовно, не всі контури ледве видимого майбуття нам вдалося виявити в ті дні, які відійшли вже до архівів історії. Проте хотів би зазначити, що певний незбіг реального розвитку подій з тим, про що думалось і мріялось, не додав нам розчарування, а, навпаки, пробудив прагнення розглядати всі зміни політичної кон'юнктури з точки зору тверезого розрахунку, зробив нашу політику більш гнучкою та пристосованою до жорстких реалій сьогодення.

Так, наприклад, наші сподівання на швидку допомогу з боку західних країн наштовхнулись на те, що ці країни, маючи серйозні кризові явища в економіці, не змогли виділити достатньо ресурсів для підтримки молодих незалежних держав, у тому числі й України. Правда, було б помилкою не помічати певної упередженості і застарілих стереотипів у політиці деяких країн.

Взагалі було також важко врахувати й те, що з ліквідацією військово-політичного протистояння двох блоків світ не стане безпечніший і рівень передбачуваності поведінки держав аж ніяк не підвищиться.

В різних регіонах планети тривають криваві конфлікти, і на замирення ворожих сторін потрібно чимало зусиль та ресурсів від розвинених країн, від усього світового співтовариства. Міжнародні організації, метою створення яких було підтримання та забезпечення миру, опинилися перед новими несподіваними викликами, що змусили світ змінити підходи до багатьох проблем, однозначного розв'язання яких досі не досягнуто.

Україна не існує у вакуумі, ізольовано від світу і цих подій. Ми усвідомлювали всю складність нової ситуації і намагалися вести корабель нашої зовнішньої політики крізь підводні рифи, що утворилися на місці суперечностей між країнами світу й зіткнення різних, часом протилежних, інтересів і тенденцій.

Найважливішим здобутком двох останніх років стало те, що Україна визнана у світі як повноправний член міжнародного співтовариства. Її голос лунає на авторитетних форумах, її позиція здобуває підтримку багатьох країн, до її думки прислуховуються, її інтереси враховують під час прийняття рішень. Позиція України — це чинник європейської і світової політики, який уже не можуть не брати до уваги як керівництво окремих країн, так і міжнародні організації.

Найбільш яскравий приклад цього — нещодавня заява голови Ради Безпеки ООН щодо питання про «статус м. Севастополя». У розв'язанні цієї проблеми Україна здобула повну підтримку з боку ООН, європейських організацій, провідних держав світу. Це була значна перемога молодої української дипломатії, здобута завдяки оперативності у прийнятті рішень, мобільності та швидкому реагуванню на події. Позиція України здобула таку могутню міжнародну підтримку, бо її чесність та принциповість, відповідність до загальноприйнятих норм міжнародного права і принципів взаємовідносин країн, чіткість і виваженість були очевидні для всіх.

На порядку денному зовнішньополітичної діяльності України лишається ще чимало проблем, що потребують невідкладного розв'язання. Ні в якому разі ми не повинні гаяти часу. Наші дії мають бути адекватні як внутрішнім, так і міжнародним реаліям, процесам, що відбуваються у сучасному неспокійному світі. Час має працювати на нас, нашу молоду державу, на розв'язання проблем нашого розвитку.

Усвідомлюючи свою відповідальність за цю справу, українська дипломатія вбачає нині одне з головних завдань у тому, щоб усіляко сприяти всіма можливими засобами виведенню країни з економічної кризи. Забезпечення сприятливих міжнародних умов для проведення економічної реформи в Україні є сьогодні нашим пріоритетом, і ми маємо чітку програму дій у цьому напрямі. Проте ця програма набуде реальних рис і ефективної реалізації тільки за умови наявності єдиного конкретного плану виходу з кризи та просування економічної реформи. Такий план має згуртувати весь наш народ на досягнення спільної мети: мати сильну і розвинуту державу, забезпечити добробут своєму народові.

Україна через невдалість попередніх спроб розбудови власної державності запізнилася з входженням до сім'ї європейських народів. І в цьому зв'язку набуває величезного значення створення у світі її позитивного образу, поширення довіри до неї з боку міжнародної громади як до надійного та передбачуваного партнера, як до держави, з якою варто і корисно співпрацювати.

Проте й тут ми повинні усвідомлювати, що ставлення до нас за кордоном великою мірою залежить від внутрішньополітичного й економічного розвитку. Наші партнери з розумінням сприймають наші внутрішні невдачі та поразки, відносять їх на рахунок перехідного періоду.

Українські дипломати докладають чималих зусиль до роз'яснення внутрішньої та зовнішньої політики, об'єктивних чинників, що формують її політичний та соціально-економічний портрет. Але ж цей кредит довіри не може бути завжди безмірний. І тому нам треба подбати про те, яким чином закріпити у свідомості світової та європейської громадськості позитивне ставлення до України, яке вже має місце, а також подолати ідеологічні нашарування, що залишилися з минулої епохи блокового протистояння.

Повертаючись до образу українського дому на європейській вулиці, хочу наголосити ще раз, що ми за допомогою політичних і дипломатичних інструментів відновили тільки фасад. А от «внутрішні роботи» йдуть не так, як нам хотілося б, не так швидко й вдало, як на це розраховують наші сусіди. Саме тому не поспішають до нас і «гості» — іноземні кредитори й інвестори, промисловці та банкіри, бізнесмени та фахівці. Вони є, але заходять тільки розглядітися, засвідчити власну присутність і не більше. Не поспішають, на жаль, допомагати, працюючи разом з нами.

Логіка розвитку наших відносин з країнами та міжнародними організаціями виявила необхідність чіткого визначення наших зовнішньополітичних інтересів і стратегічних напрямків роботи. Із зростанням обсягів зовнішньої діяльності якісно змінилися проблеми, що їх довелося розв'язувати, а з ними і пріоритетність завдань. Хочу ще раз сказати, що за ці два роки ми багато чого досягли, багато чого навчилися, а головне — зрозуміли й визначили, що треба робити далі. Наш досвід, наші цілі й завдання дістали своє відображення в програмному документі — «Основних напрямах зовнішньої політики України», який нещодавно був схвалений Верховною Радою. Цим документом ми маємо керуватися на всіх без винятку ділянках нашої роботи; про його зміст в основних рисах поінформовані читачі газети й усі, хто цікавиться нашою зовнішньою політикою.

Два роки для історії держави, для її дипломатичної служби — це всього лише мить. Але ми вже зовсім не ті, котрими були в серпні 1991-го, і краще бачимо, що нам належить робити. У нашої держави є необхідний потенціал, і праця наших людей зробить її квітучою. Потрібні спільні зусилля. І це не просто слова. Ми щиро розраховуємо на розуміння й підтримку народу України, який може бути впевнений, що держава дбає про забезпечення його добробуту, миру і злагоди. Українські дипломати добре усвідомлюють велику відповідальність перед своїм народом і перед народами усього світу.

Користуючись нагодою, вітаю всіх читачів «Голосу України» з другою річницею незалежності України і щиро зичу щастя, здоров'я, миру й злагоди, а також віри, віри в майбутнє нашої держави.

Анатолій ЗЛЕНКО, міністр закордонних справ України, спеціально для «Голосу України».

НАС ВІТАЮТЬ

З нагоди другої річниці проголошення незалежності України на ім'я Президента Л.Кравчука надходять поздоровлення від глав іноземних держав.

Зокрема, Президент Республіки Казахстан Н. Назарбаєв поздоровив народ України і особисто Президента Л.Кравчука з нагоди національного свята — Дня незалежності. Побажавши нашій країні миру, процвітання, благополуччя, Н.Назарбаєв висловив упевненість у тому, що казахстансько-українські відносини розвиватимуться в інтересах наших народів, які прагнуть жити в мирі, злагоді, спокої.

Президент Ісламської Республіки Іран А.Рафсанджані висловив щирі поздоровлення Президенту та народу України. І, користуючись нагодою, побажав, щоб всебічні зв'язки між нашими країнами розвивались і поглиблювались.

У постійних комісіях

Повчимося в німців

Як реалізується в Німеччині законодавство про вибори? Про це та багато інших правових питань йшлося на вчорашній зустрічі делегації бундестагу в Комісії з питань законодавства і законності Верховної Ради України. Члени делегації, очолювані головою комісії з правових питань бундестагу Хорстом Айльманном, поінформували українських колег про діяльність своєї комісії та основні напрями правотворчої роботи. Пан Хорст Айльманн, зокрема, розповів, що до складу комісії входять 29 депутатів. Вони здебільшого розглядають питання галузевого права, юстиції та здійснюють експертизу законів на їх відповідність Конституції.

У свою чергу заступник голови Комісії з питань законодавства і законності Анатолій Ткачук також охарактеризував сферу діяльності комісії. При цьому він наголосив, що нині готують документи, пов'язані з судовою реформою в Україні та новим виборчим законодавством. Анатолій Ткачук підкреслив, що нині тривають суперечки навколо того, як проводити вибори: на мажоритарній чи багатопартійній основі. Члени німецької делегації поінформували українську сторону про вибори в Німеччині та місце й роль партій у виборчій кампанії. Що ж, можливо, німецький досвід і відобразиться в нашій майбутній системі виборів.

Експрес-інформація

Молодіжна політика на висоті

Сьогодні до Києва з офіційним візитом прибуває міністр жінок і молоді ФРН Ангела Меркель. Програмою перебування пані Меркель передбачено переговори з віце-прем'єром М.Жулинським, міністром у справах молоді та спорту В.Борзовим, відвідання постійної Комісії у справах молоді Верховної Ради України.

Завтра Ангела Меркель та В.Борзов мають підписати двосторонню угоду про співробітництво в галузі молодіжної політики.

Відчувають дії російських реакціонерів

Президент Молдови М.Снєгур направив листа Президенту Росії Б.Єльцину, в якому торкнувся ряду питань взаємовідносин між двома країнами. Він, зокрема, визначив проблеми, «які виникли в результаті деструктивних дій реакційних сил Росії, спрямованих на підрив суверенітету і територіальної цілісності Республіки Молдова».

Кваліфікуючи ці дії як втручання у внутрішні справи суверенної держави, М. Снєгур закликав Б. Єльцина зробити все можливе для зміцнення довіри між двома народами і ліквідації штучних бар'єрів, які виникають на шляху сучасних взаємовідносин.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення заступника Міністра оборони України

Призначити заступником Міністра оборони України генерал-лейтенанта ОЛІЙНИКА Івана Івановича.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ
21 серпня 1993 року

ВІВАТ, ПРОФЕСУРО!

У переддень Дня Незалежності Президент України Леонід Кравчук видав Указ «Про присвоєння почесних звань України працівникам вищих навчальних закладів».

За значний особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, розвиток і впровадження наукових досліджень звання «Заслужений діяч науки і техніки України» удостоїлися С. Аппатов, директор Центру міжнародних досліджень Одеського університету імені І. Мечникова, доктор історичних наук; М. Богдашкін, завідувач кафедрою Харківського медичного інституту, доктор медичних наук; О. Груднєв, завідувач кафедрою Дніпропетровського металургійного інституту, доктор технічних наук; В. Ковбасенко, завідувач кафедрою Одеського сільськогосподарського інституту, доктор ветеринарних наук; Л. Мазуренко, ректор Одеського інженерно-будівельного інституту, доктор технічних наук; Ю. Новіков, завідувач кафедрою Кримського сільськогосподарського інституту, доктор економічних наук; В. Тирса, завідувач кафедрою Харківського автомобільно-дорожнього інституту, доктор технічних наук.

А звання «Заслужений працівник народної освіти України» присвоєно М. Гриценку, завідувачу кафедрою Чернігівського педагогічного інституту імені Т. Шевченка, докторові фізико-математичних наук; М. Любчику, професорові Харківського політехнічного інституту, доктору технічних наук; С. Рудику, завідувачу кафедрою Українського аграрного університету, доктору ветеринарних наук; М. Тамурову, завідувачу кафедрою Запорізького індустріального інституту, докторові технічних наук; професорам Дніпропетровського аграрного університету: М. Тіману, завідувачу кафедрою, докторові сільськогосподарських наук; В. Шуваєву, доктору сільськогосподарських наук; І. Ярчуку, завідувачу кафедрою, доктору сільськогосподарських наук.

Скасовується «літній» час

Державна комісія єдиного часу і еталонних частот повідомляє, що відповідно до постанови Кабінету міністрів України від 20 березня 1992 року № 139 на всій території України 26 вересня 1993 року о третій годині скасовується дія «літнього» часу переведенням годинної стрілки на одну годину назад.

(Укрінформ).

ПОЛОЖЕННЯ ПРО ТОРГОВЕЛЬНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО УКРАЇНИ ЗА КОРДОНОМ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Положення про торговельне представництво України за кордоном

З метою визначення правового статусу торговельних представництв України за кордоном **постановляю:**

Затвердити Положення про торговельне представництво України за кордоном (додається).

Президент України Л. КРАВЧУК.

м. Київ,
17 серпня 1993 року.

1. Торговельне представництво України за кордоном (далі — Торговельне представництво) представляє та захищає у державі перебування інтереси України у галузі зовнішньоекономічної діяльності.

Торговельне представництво входить до складу дипломатичного представництва України і підпорядковується главі дипломатичного представництва.

2. Міністерство зовнішніх економічних зв'язків України організовує роботу Торговельного представництва у державі перебування відповідно до пунктів 4—5 цього Положення.

Контроль за роботою Торговельного представництва здійснюється главою дипломатичного представництва України.

3. Торговельне представництво у своїй діяльності керується Віденською конвенцією від 18 квітня 1961 року про дипломатичні зносини, міжнародними договорами України, Конституцією і законами України, іншими актами законодавства України, цим Положенням, а також вказівками Міністерства зовнішніх економічних зв'язків України.

4. Основними завданнями Торговельного представництва є:

захист прав і законних інтересів України у зовнішньоекономічній галузі та суб'єктів підприємницької діяльності України у державі перебування;

сприяння розвитку торговельно-економічних зв'язків України, залученню іноземних інвестицій у пріоритетні сфери економіки України і виконанню договорів України, укладених з державою перебування;

інформування Міністерства зовнішніх економічних зв'язків України про цінову, податкову, тарифну політику, яка проводиться державою перебування, стосовно товарів, що експортуються Україною;

підготовка висновків щодо доцільності імпорту товарів та послуг, залучення кредитів із держави перебування, виходячи із запропонованих державою перебування цін, тарифів, кредитних ставок тощо.

5. Торговельне представництво відповідно до покладених на нього завдань:

1) вивчає загальний стан економіки, тенденції розвитку зовнішньоекономічних зв'язків, технічний рівень виробництва і рівень якості продукції провідних галузей держави перебування, кон'юнктури ринку товарів та послуг, інформує Міністерство зовнішніх економічних зв'язків України з цих питань, а у разі потреби — інші установи та організації;

2) розробляє пропозиції щодо підвищення ефективності торговельно-економічних зв'язків України з державою перебування;

3) вживає заходів до захисту інтересів України, прав та законних інтересів суб'єктів підприємницької діяльності України у державі перебування, інформує Міністерство зовнішніх економічних зв'язків України про додержання суб'єктами підприємницької діяльності держави перебування зобов'язань за міжнародними угодами України, сприяє налагодженню та розвитку прогресивних форм співробітництва, проведенню відповідних переговорів, експертиз, укладенню контрактів, а також встановлює контакти, веде переговори з державними установами, організаціями, суб'єктами підприємницької діяльності держави перебування;

4) вживає заходів для додержання суб'єктами підприємницької діяльності України інтересів України, правил міжнародної торгівлі та законодавства держави перебування;

5) сприяє запозиченню передового досвіду в галузі демонополізації економіки, приватизації, конверсії військово-промислового комплексу, розвитку структур ринкової економіки;

6) інформує суб'єкти підприємницької діяльності держави перебування про економічні, соціальні, екологічні та інші умови їх діяльності в Україні, а також надає допомогу в установленні контактів з заінтересованими українськими партнерами;

7) бере участь у роботі міжнародних економічних організацій та їх органів з питань торговельно-економічного і науково-технічного співробітництва;

8) надає допомогу суб'єктам підприємницької діяльності України в організації участі та проведення в державі перебування торговельно-промислових, науково-технічних виставок, ярмарків тощо; вживає заходів для залучення суб'єктів підприємницької діяльності держави перебування до участі у виставках, ярмарках, які проводяться на території України, тощо;

9) аналізує та узагальнює за дорученням Міністерства зовнішніх економічних зв'язків України інформацію щодо суб'єктів підприємницької діяльності держави перебування, що виходять на український ринок;

10) веде облік суб'єктів підприємницької діяльності держави перебування, які застосовують щодо України обмежувальну ділову практику або несумлінно виконують взяті зобов'язання.

6. Торговельне представництво очолює торговельний представник України, який за посадою є радником дипломатичного представництва України. Торговельний представник несе персональну відповідальність за виконання покладених на Торговельне представництво завдань і функцій.

7. Торговельний представник України та його заступник (заступники), яким присвоєно дипломатичні ранги, є членами дипломатичного персоналу, інші співробітники Торговельного представництва — членами адміністративно-технічного та обслуговуючого персоналу дипломатичного представництва України.

8. Виконання функцій Торговельного представництва може бути покладено на одну особу — торговельного представника України.

За відповідним рішенням на співробітників Торговельного представництва може бути покладено виконання їх службових обов'язків у двох і більше державах.

9. Торговельного представника України, його заступника (заступників), яким відповідно до посади присвоєно дипломатичні ранги, призначає міністр зовнішніх економічних зв'язків України за погодженням з Міністерством закордонних справ України. Інших співробітників Торговельного представництва призначає міністр зовнішніх економічних зв'язків України без такого погодження.

Кількісний склад та перелік посад Торговельного представництва визначає Кабінет Міністрів України за поданням Міністерства зовнішніх економічних зв'язків України, погодженим з Міністерством закордонних справ України та Міністерством фінансів України.

10. Утримання торговельних представництв здійснює Міністерство зовнішніх економічних зв'язків України в межах коштів, виділених в установленому порядку.

Торговельний представник України подає звіти про роботу та про використання коштів Міністерству зовнішніх економічних зв'язків України.

11. Якщо міжнародними договорами України встановлено інші правила, ніж передбачені цим Положенням, застосовуються правила міжнародних договорів.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

від 18 серпня 1993 р. № 611-р
Київ

1. Звільнити від сплати мита товари народного споживання, перелічені в додатку, що можуть пересилатися один раз на місяць громадянами, які постійно проживають на території України, в міжнародних поштових відправленнях до країн — республік колишнього СРСР на ім'я осіб, які перебувають у військових частинах, навчальних закладах, дитячих будинках, інтернатах, будинках для інвалідів та престарілих, а також прямих родичів.

Зазначені поштові відправлення здійснюються громадянами за місцем їхнього проживання.

2. Контроль за виконанням цього розпорядження покласти на Мінзв'язку та Держмитком.

Перший віце-прем'єр-міністр України Ю. ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ.

ПЕРЕЛІК

товарів народного споживання, що можуть пересилатися без сплати мита в міжнародних поштових відправленнях до країн — республік колишнього СРСР

1. Продукти харчування:	
домашнього виготовлення (печиво, варення, джеми, сало, копчені ковбаси, мед, сир, масло вершкове, олія, консервовані овочі та фрукти тощо)	по 2 кг кожного найменування
промислового виробництва:	
консерви рибні, м'ясні, молочні	2 банки
маргарин	0,5 кг
цукор	1 кг
цукерки	1 кг
хлібобулочні вироби (сушка, сухарі)	1 кг
борошняні кондитерські вироби (печиво, пряники, кекси тощо)	1 кг
чай, кава, кавові напої	1 пачка (банка)
крупи	по 1 кг кожного найменування
свіжі овочі та фрукти (з обов'язковим пред'явленням фітосанітарного сертифіката)	за встановленою для посилок вагою
2. Непродовольчі товари:	
верхній одяг (пальто, куртка, плащ, костюм тощо)	по 1 штуці
штани, спідниці, кофти, джемпери, светри, сукні жіночі тощо	по 2 штуки
натільна білизна, сорочки, блузи	по 3 штуки
панчохи, колготки, шкарпетки	по 4 пари
взуття різне	по 1 парі
предмети гігієни та санітарії (зубна паста, порошок, мило, миючі засоби тощо)	по 3 штуки
косметичні вироби (помада, крем, одеколон тощо)	по 2 штуки

ПРИМІТКА. Загальна вартість продуктів харчування, що пересилаються, не повинна перевищувати десяти, а непродовольчих товарів — двадцяти мінімальних розмірів заробітної плати.

Перший заступник міністра Кабінету міністрів України В. НЕСМІХ.

Інтерв'ю Президента України Л. КРАВЧУКА телебаченню «Останкіно»

Я не знаю в історії прикладу, щоб створення держави, тим більше держави якісно нового порядку, проходило без труднощів, сказав Президент України Леонід Кравчук в інтерв'ю телебаченню «Останкіно» з нагоди святкування другої річниці незалежності України.

У нас труднощі дуже великі, підкреслив далі глава Української держави. Вони спричинені насамперед тим, що економіка колишнього Союзу РСР будувалася з розрахунком на ресурси всієї країни, на її технічну та інтелектуальну міць. Тепер ми утворили свою державу. А основні ресурси в основному залишилися в Росії. І тепер за них треба платити за світовими цінами. Зрозуміло, що ми всі, і Президент, і Прем'єр-міністр, і Верховна Рада, кожен директор, кожен робітник повинні працювати так, щоб виробляти більше якісно нової продукції, продавати її і одержувати прибутки. Ніщо інше не змінить ситуації. Ніякі асоціації, ніякі союзи. Хочу, щоб мене правильно зрозуміли: я за інтеграцію, за співдружність, товарискість, за економічні зв'язки як найтісніші. Але якщо хтось думає, що після цього все стане дешевшим і в Україну піде дешева нафта, дешевий газ, дешевий ліс — це чергова ілюзія. Від цього треба відмовитися. Ми повинні жити за принципом — заробляємо, продаємо, купуємо. Жити за можливостями, а не за бажаннями. І ніякий Президент, ніякий уряд, ніяка Верховна Рада не зможе замінити найголовнішого — навчитися працювати, навчитися заробляти і навчитися купувати за цінами, які складаються на ринку. Все інше — тільки добрі побажання. Це перехід від однієї ілюзії до іншої. Ось ці складнощі ми повинні подолати.

Уряд, Президент, Верховна Рада створюють умови економічні і політичні для того, щоб люди працювали якісно, добросовісно, виробляли продукцію високої якості. Нам для цього потрібні мир, злагода і праця. Три фактори. Якщо це буде, то труднощі будуть подолані.

Торкаючись питань зміцнення зв'язків з країнами СНД, Леонід Кравчук підкреслив, що сьогодні жодна держава колишнього Союзу не зможе вийти з кризи, якщо не буде створено єдиного економічного простору, спільного економічного ринку в рамках СНД. Удосконалюючи зв'язки, економічні процеси, ми не повинні замикатися в цих рамках. Одночасно слід співробітничати із Заходом, вчитися ринкової економіки, вдосконалювати банківську систему.

Сьогодні Україна святкує другу річницю своєї незалежності. Я згадую повоєнний час — День Перемоги, інші дати. Час був тяжкий, життя було нелегке. Я це добре пам'ятаю, і все ж люди святкували, з яким піднесенням, з якою вірою! Хочу, щоб віра у нашу державу зміцнювалась у кожній людині. Є сьогодні сили і люди, які постійно розмивають цю віру, постійно намагаються посіяти сумніви в наші можливості. Це виходить і від високих керівників, і від керівників нижчого рангу. Хотілося б, щоб кожна людина вірила в те, що ми побудуємо державу. З нашими можливостями, з нашими ресурсами це можливо. Але не треба розділяти людей і не треба сіяти невіру в це.

(Укрінформ).

Реклама

ІНФОРМАЦІЯ

ПРО ПЕРЕДПЛАТУ НА ПЕРШИЙ ВИПУСК АКЦІЙ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА ВІДКРИТОГО ТИПУ З ІНОЗЕМНИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ «ПРИП'ЯТЬ — ІНВЕСТ»

Акціонерне товариство «Прип'ять-Інвест» (далі — «товариство») засновується як акціонерне товариство відкритого типу з іноземними інвестиціями.

Засновниками товариства є

— НВК «Прип'ять» (Україна), Дніпросервісбанк (Україна), АТ «ЮНГ» (Естонія);
— ТОВ «Магнолія» (Росія), КНПП «Дейтерій»;
— КНПП «Прип'ять-Стандарт», КНПП «Системотехнологія», НВП «Тритий»;
— КНПП «Ізотоп», КНПП «Собіна», КНПП «Проект—Чорнобиль», страхова компанія «Альфа-Прип'ять» та інші, а також фізичні особи.

Склад майна, що його вносять засновники у натуральній формі: готель, приміщення та обладнання підприємств для виробництва будматеріалів, переробки полімерів, гумових шин, лаків, фарб, хімікатів, переробки продуктів харчування.

Основні напрями діяльності товариства:

— здійснення спільної діяльності з іноземними фірмами щодо використання передових технологій для виробництва продовольчих і непродовольчих товарів;
— інвестиції у виробництво, будівництво і соціальну сферу, розвиток торговельної інфраструктури, організація постачання і збуту, комерційна діяльність, операції з нерухомістю та інші види діяльності;
— різні послуги населенню і підприємствам;
— проведення експортних, імпортних і товарообмінних операцій, зовнішньоторговельні послуги.

Розмір планового статутного фонду становить 1.500.000.000 карбованців.

Для створення статутного фонду випускаються 40 000 (сорок тисяч) простих іменних акцій номінальною вартістю 30.000 (тридцять тисяч) карбованців кожна з № 00001 по № 40000 і 10000 (десять тисяч) привілейованих акцій вартістю 30.000 (тридцять тисяч) карбованців кожна з № 40001 по № 50000.

Акції розповсюджуються серед юридичних осіб і громадян. Право голосу надається з розрахунку 1 проста акція — 1 голос.

Передплата на акції здійснюється з моменту опублікування інформації по «10» лютого 1994 р. на підставі засновницького договору від «21» липня 1993 р. за адресою: 320070, м. Дніпропетровськ, пр. Карла Маркса, 64, тел. 78-06-05, 41-83-20 (секретар).

Особи, які бажають придбати акції, можуть внести відповідні суми на розрахунковий рахунок 468511 у філії Укрексімбанку м. Дніпропетровська, МФО 305675: одержувач КПНПФ «Прип'ять-2».

HEWLETT PACKARD
Authorized Dealer

КОМПЬЮТЕРЫ И ПЕРИФЕРИЯ

17% скидка
2 недели предоплата

Компания MBS MALTE
Украина, г.Харьков, ул.Шатилова Дача, д.4,
(1 этаж, в помещении "ВНИИгидропривод", вход около магазина "Весна")
телефон (0572) 40-65-00, 45-83-80

ШАНОВНІ ПАНОВЕ!

Державним центром зайнятості спільно з німецькою фірмою «Нагель та партнери» і Американською корпорацією банків проводиться перепідготовка, підвищення кваліфікації та стажування спеціалістів України за кордоном за такими напрямками:

1. Фінансова діяльність і бухгалтерський облік.
2. Комерційні кредити та позики.
3. Управління банком.
4. Банківська справа, банківська безпека, захист баз даних банків.
5. Менеджмент фінансових і банківських справ.
6. Менеджмент підприємства.
7. Організація виробництва та бухгалтерського обліку.
8. Система маркетингу.
9. Реклама та бізнес.

За бажанням замовника, програма і строки навчання можуть бути уточнені і доповнені новими програмами.

В семінарах беруть участь спеціалісти широко відомих у світі банків і компаній Німеччини та США.

Під час перебування слухачів на стажуванні організатори сприяють у вирішенні конкретних питань діяльності банків, установленні кореспондентських зв'язків, відкритті представництв, комплектуванні банків необхідним обладнанням і т. д. По закінченні курсів слухач одержує сертифікат з зазначенням у ньому найменувань прослуханих тем.

Якщо вас зацікавила наша пропозиція, дзвоніть за телефонами: (044) 265-56-76, 225-40-06; факс 225-40-06.

Броварський завод алюмінієвих будівельних конструкцій реалізує за готівку і за безготівковий розрахунок:

I. Профіль алюмінієвий пресований.
II. Будівельні конструкції з алюмінію: вітражі, вітрини, тамбури, вікна, двері, перегородки, кіоски; декоративно-облицювальні і захисно-декоративні вироби.
III. Товари народного вжитку: віконні карнизи, гачки до карнизів, дошки прасувальні, теплиці під скло, теплиці під плівку, парники, драбини гімнастичні і приставні, медогонки, огорожі балконні і декоративні, вішалки навісні, гратки для сушіння білизни та інші вироби з алюмінію.

Адреса заводу: 255020, м. Бровари Київської обл., Промвузол, БЗАБК.

Телефони для довідок (044-94) 5-43-83 (відділ збуту); 5-43-84 (планово-економічний відділ (ціни), Факс (044) 212-18-01.

ВЕРСТАТОБУДІВНИЙ ЗАВОД ім. Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО В МАЛЬОВНИЧОМУ МІСТЕЧКУ КОРСУНЬ-ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ, ЩО НАД РОССЮ, ВИГОТОВЛЯЄ ТАКУ ПРОДУКЦІЮ:

— металообробні верстати;
— деревообробні верстати;
— обладнання агропромислового комплексу;
— товари народного споживання запропонованих моделей.

МЕТАЛООБРОБНІ ВЕРСТАТИ УНІВЕРСАЛЬНІ:
— зубодовбальний напівавтомат універсальний мод. 5А122,
— зубодовбальний напівавтомат вертикальний мод. 5А111,
— зубозакруглюючий напівавтомат мод. 5Е580,
— зубозакруглюючий напівавтомат мод. 5Е582.

На базі універсальних верстатів виготовляються різні модифікації спеціальних, спеціалізованих верстатів і автоматів.

ДЕРЕВООБРОБНІ ВЕРСТАТИ:
— односторонній рейсмусовий верстат мод. СР-6-1К,
— верстат торцювальний з верхнім розміщенням пилки мод. ЦПА-40-4К,
— верстат фугувальний мод. СФ-4-1К,
— верстат фугувально-розпилювальний мод. СФР-250,
— верстат круглопильний мод. Ц6-2К.

ОБЛАДНАННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ:
— подрібнювач вальцевий мод. ППМ-300,
— прес гідравлічний мод. ПГМ-300.

НЕПРОДОВОЛЬЧІ ТОВАРИ НАРОДНОГО ВЖИТКУ:
— знімач гвинтовий мод. С-1,
— знімач універсальний мод. СУ-1,
— тиски настільні поворотні мод. ТНП-63.

За заявками замовника завод виготовляє чавунне лиття.
Контактні телефони: 2-06-33, 2-09-90;
телетайп 147718 Сталь;
факс 2-19-05.
Адреса: 258500, Корсунь-Шевченківський Черкаської області, вул. Чапаєва, 83. Верстатозавод.

Провідна західна фірма запрошує на роботу молодих спеціалістів у галузі клінічної лабораторної діагностики з Києва, Львова, Одеси, Харкова, Дніпропетровська і Донецька.

Чекаємо на ваші листи з вказанням віку, досвіду роботи у лабораторії, знання іноземних мов за адресою: 252151, Київ-151, Яценко А.

Корпункт «Голосу України» на конверсійному заводі

Якщо ми губимо, то інші знаходять...

— Електронно-цифрові телефонні станції нашого підприємства, — розповідає головний інженер Дніпровського машинобудівного заводу Володимир Костряжицький, — не мають аналогів у світовій практиці. За багатьма параметрами та характеристиками переважають найвідоміші у світі. Однак зарубіжні фірми і компанії разом з Мінзв'язком України силоміць відпихають нас убік, проштовхуючи на вітчизняний ринок станції вчорашньої досконалості і в десятки, коли не в сотні разів дорожчі...

А чи не проймають вас тривожні відчуття, що ми добровільно й покірно дозволяємо знецінювати, принижувати і ображати себе як останніх нездар та невдах, котрі ні на що путнє нездатні? У виробництві відстали, мовляв, далі нікуди, і нічого тепер стрибати й копилити губи. Нібито тільки й залишається, що запобігти ласки в передового Заходу — такий висновок, як на мене, нав'язується багатьма подіями і акціями, які відбуваються зараз в нашій Україні.

Скориставшись зустріччю з Володимиром Костряжицьким, людиною, котра багато років мала справу з випуском унікальної секретної техніки, поділився цими своїми думками з ним.

— Якщо взяти наші можливості сукупно, то їхній загальний рівень, безперечно, поступається західному. Але водночас ми володіємо достатньою кількістю бездоганних технологій і розробок, котрі багатьом ще й не снилися. Які принципово переважають ті, з якими прориваються на наш ринок численні фірми і компанії передових держав. І ми чомусь пригинаємося: нехай буде гречка. А власні набутки, якщо казати найм'якше, залишаються без використання.

Мовлено це м'яко. Бо далі В.Костряжицький висловився відвертіше: в нас нині зумисне чи від поспіху необачно відбувається руйнування того непересічного, перспективного і конкурентоспроможного, що створене й нагромаджене за багато літ. Нехтуючи, навіть зневажаючи власне, ми втрачаємо самоповагу і гордість...

Дніпровський машинобудівний завод, на якому Володимир Костряжицький головним інженером, належав до військово-промислового комплексу. Його потенційні можливості неймовірні. Це якщо здійснювати конверсію послідовно і розумно. Чи міг би посприяти цьому Захід? Мабуть, що так. Визнавши за прекрасними технологіями, якими володіє завод, очевидні переваги й конкурентоспроможність. Як це і є насправді. Іншої допомоги Дніпромашу та Україні й не потрібно. А що ж відбувається насправді?

На підприємстві, розповідає Володимир Костянтинович, побувало сотні делегацій з усіх найрозвиненіших країн. Пильно дивляться, щиро дивуються, не приховують свого захоплення і... жодного серйозного контракту. Бо приїжджають, по-перше, на розвідку — тут нічого мовчати про це. Щоб знати, принаймні, з чим нас не пускати, як то кажуть, до Європи. Аби заздалегідь остерігатися, де ми можемо і їх за пояс заткнути. А по-друге, мета у них одна: продати, збути власне, частіше вже відпрацьоване й залежане.

І ні в якому разі не купувати у нас, хай навіть то технології, розробки і зразки унікальні. Бо купувати — означає зміцнювати, збагачувати партнера. Якщо ж натомість нав'язати власні замінники — означатиме пригальмувати, а то й надовго, коли не назавжди відкинути передове й сильне, що лише є в нас.

Як приклад, мій співрозмовник послався на плазмовий пристрій «Факел», розроблений на Дніпромаші. Це щось неймовірне, чого ніде у світі ще немає. Винайдено технологію майже стовідсоткового очищення речовин від домішок з необмеженою сферою використання.

— І ось зарубіжні гості якщо й згодні на співробітництво, то явно з метою за безцінь запозичити-виманити. А по суті, вкрасти технологію, — каже В.Костряжицький. — Наш інтерес, наш пріоритет у виробництві й постачанні на світовий ринок їх не влаштовує.

Не думаю, що висновок Володимира Костянтиновича перебільшено викривлений від скривдженого самолюбства. Ще недавно системи попередження ракетного нападу, котрі виготовляв Дніпромаш, переважали американські, що було відомо всім, окрім нас... Утім, зараз все ж таки про інше — про те, що поки губимо і втрачаємо багато з власного набутку, інші знаходять свою користь, свій зиск із того, і свою ж перевагу. Це давно зрозуміли не лише на Дніпромаші. Поряд Південний машинобудівний, ракетам якого прогресивний світ навряд чи протиставить кращі. А його розробка авіаційно-повітряних стартів у космосі? Одначе, ще коли Леонід Кучма очолював цей завод, то говорив мені: «Наші технології і досягнення приваблюють найвідоміші космічні центри Заходу, але не більше. Співробітничати з нами — то сприяти нашому науково-технічному розвиткові. А для Заходу ліпше, коли прогрес у нас гальмуватиметься...»

Та найприкріше, що ми й самі там, де маємо очевидні пріоритети, не заохочуємо винятково власні інтелектуальні сили і своїх виробників. Держави, котрі поважають себе, над усе боронять інтереси власних підприємств — звідси сила і вага на економічному ринку тих держав, які дорожать власною честю й своїм благополуччям, передусім покладаються на власний розум і власні руки. А уряди й парламенти таких держав спочатку роблять все для того, щоб вільно почувався доморощений виробник і винахідник, а вже потім — заїжджий продавець товару.

Конверсія обіцяла Дніпровському машинобудівному неабиякі обрії. Зокрема, виробництво електронно-цифрових телефонних станцій С-32. Нині Україні додатково потрібно щонайменше 18 мільйонів телефонних номерів. За 5 — 6 років розв'язати проблему і готувався Дніпромаш. Та ще й як: напрацював станцію, аналогів якої марно шукати. Це поза всяким сумнів вже визнано фахівцями світу. Мінімум уп'ятеро менше споживатимуть електроенергії, кабельної продукції знадобиться вдесятеро менше... Коротше, якщо кожен абонентномер зарубіжних зразків коштує 200—300 доларів, то в дніпромашівському виконанні — лише 15—20.

Невелике пояснення: нині країни світу збагнули, що телефонні мережі комплектувати слід однотипними станціями. В.Костряжицький веде мову про так звану міську АТС. Але в розробках дніпромашівців і міжміська та міжнародна. І задумані вони як технічна основа для сотової мережі зв'язку в Україні, «сплетеної» радіолінійними станціями. Це коли з будь-якої точки країни можна буде передавати звукову, друковану, комп'ютерну інформацію куди завгодно...

— Та нам заступають світлу перспективу, вибивають просто з-під ніг опору, — робить висновок Володимир Костянтинович. — Уже не кажу про те, що для таємниць, котрі завжди мають могутні держави, чужий зв'язок не годиться. Хочу запитати лише одне: якщо не запроваджувати навіть ту вітчизняну техніку, яка відповідає світовому рівню і переважає його, якщо не використати той власний науково-виробничий потенціал, котрий сягнув найвищого і найдальшого горизонту, то яке майбутнє ми готуємо своїй Україні?

Відповідь напрошується однозначна: уряд тоді чинитиме вірно, коли спершу заохочуватиме тих, хто налагоджує внутрішнє виробництво товарів і продукції, а вже потім решту, котра везе їх із заморських країн. І Верховна Рада, якщо вона законодавчо зорієнтовує Україну на ринкові відносини, мусить не в останню чергу підготувати закон на захист свого виробника та внутрішнього ринку — а отже, і свого трудолюбивого, талановитого й кмітливого народу, який має немало такого, з чого може багатіти, жити нівроку і бути не останнім у світовому співтоваристві.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

Футбол

Пороги по течії «Дніпра»

Чемпіонат країни. Вища ліга. 3 тур.

«Верес» — «Дніпро». 2:1. 15000 глядачів. Голи: Яворський (48, 59) — у господарів; Михайленко (77) — у гостей. На 28-й хвилині Беженар («Дніпро») не реалізував пенальті.

«Темп» — «Карпати». 1:1. 15000 глядачів. Голи: Аваков (15) — у господарів; Рафальчук (18) — у гостей.

«Буковина» — «Кремінь». 1:0. 2500 глядачів. Гол: Фінкель (66).

«Волинь» — «Таврія». 1:0. 3000 глядачів. Гол: Бенько (43).

«Зоря-МАЛС» — «Нива» Т. 2:1. 3200 глядачів. Голи: Поведьонок (3), Коробченко (43, з пенальті) — у господарів; Мочуляк (53) — у гостей.

«Нива» В. — «Чорноморець». 1:2. 12000 глядачів. Голи: Миколаєнко (49, з пенальті) — у господарів; Богатир (1), Кулик (70) — у гостей.

«Торпедо» — «Кривбас». 0:0. 7000 глядачів.

	В	Н	П	М	О
Динамо	3	0	0	8-3	6
Чорноморець	2	1	0	6-2	5
Шахтар	2	1	0	5-1	5
Верес	2	1	0	4-1	5
Зоря-МАЛС	2	0	1	4-5	4
Металіст	1	2	0	3-2	4
Кривбас	1	1	1	3-1	3
Таврія	1	1	1	4-3	3
Нива Т.	1	1	1	3-3	3
Волинь	1	1	1	2-2	3
Буковина	1	1	1	2-3	3
Темп	0	3	0	2-2	3
Карпати	0	2	1	2-3	2
Торпедо	0	2	1	0-1	2
Дніпро	0	1	2	4-6	1
Кремінь	0	1	2	0-3	1
Нива В.	0	1	2	1-5	1
Металург	0	0	3	0-7	0

Нагадаю, що два матчі за участю лідерів зіграно раніше. Переноси знадобилися, бо кілька наших клубів вирушили за кордон на турніри: донецький «Шахтар» до Волгограда, а київське «Динамо» до Ла Коруньї (Іспанія). Крім місцевого клубу і динамівців в місті на Атлантиці грають ще й іспанський «Депортіво» і російський «Спартак» з Москви. Кияни і москвичі зіграли внічию — 2:2. Хоча росіяни мали чималу фору. Адже на 10 хвилині матчу арбітр вилучив з поля гравця української команди Юрія Грицину.

Як відомо, донеччани розійшлися мирно в Харкові, зустрівшись з «Металістом» — 1:1, а кияни вдома не дали ніяких шансів «Металургові» — 3:0. Лідерство динамівців багатьма сприймається як належне. Хоча прихильників цього клубу дуже непокоїть питання: як «Динамо» збирається протистояти гранді європейського футболу — іспанській «Барселоні»?..

Спад у грі віце-чемпіона країни «Дніпра», який різко загальмував на старті, гадаю, розстроїв не тільки дніпропетровських болільників. Що ж сталося? Мабуть, однозначно не відповість і головний тренер команди Микола Павлов, і його помічники, і, зрозуміло, гравці. Причин, швидше за все, ряд. І дніпропетровці, сподіваємося, докладуть потрібних зусиль для подолання цієї невеличкої кризи. Попереду тривалий турнірний шлях, і «Дніпро», обминувши пороги, «потече» повноводо і потужно до високої мети.

До несподіванок слід віднести й перебування в лідируючій групі «Зорі-МАЛС» та «Вереса». Ці колективи за підсумком попереднього чемпіонату отримали «вищу міру» покарання. Їхнє життя у вищій лізі мало припинитися. Але прохання про помилування луганчан і рівненців задовольнив гуманний президент ФФУ Віктор Банников. Що ж, може, й мав він рацію, коли милував клуби-невдахи? Тепер вони почуються значно комфортніше...

Першість країни серед клубів другої ліги. 2 тур. «Бажановець» — «Вагонобудівник» — 4:1, «Гірник» — «Динамо» — 2:0, «Чорноморець-2» — «Металург» — 3:0, «Таврія» — «Шахтар» — 2:0, «Меліоратор» — «Нафтохімік» — 3:2, «Титан» — «Явір» —3:1, «Войковець» — «Рось» — 2:1, «Дружба» — «Зірка» — 3:0, «Азовець» — «Дністер» — 1:0.

Першість країни. Перехідна ліга. 1 тур. «Фетровик» (Хуст) — «Бескид-Тім» (Надвірна) — 2:0, «Оскол» (Куп'янськ) — «Авангард» (Жидачів) — 0:0, «Прометей» (Шахтарськ) — «Хутровик» (Тисмениця) — 0:0, «Сіріус» (Жовті Води) — «Промінь» (Воля Баранецька) — 3:0, «Електрон» (Ромни) — «Медик» (Моршин) — 3:0, «Нива» (Карапиші) — «Торпедо» (Мелітополь) — 2:0, «Гарт» (Бородянка) — «Віктор» (Запоріжжя) — 0:0, ЦСК ЗСУ (Київ) — «Сурож» (Судак) — 2:1, ФК «Львів» — «Фрунзенець» (Саки) — 4:1. **2 тур.** «Прометей» — «Авангард» — 0:1, «Оскол» — «Хутровик» — 1:1, «Електрон» — «Промінь» — 2:0, «Сіріус» — «Медик» — 7:1, «Гарт» — «Торпедо» — 0:1, «Нива» — «Віктор» — 2:0, ФК «Львів» — «Сурож» — 4:0, ЦСК ЗСУ — «Фрунзенець» — 0:2.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На аренах країни і світу

Київ. 621 спортсмен з 12 країн взяли участь у київському напівмарафоні «Кубок незалежності». Переможцями стали представники Одеси Тетяна Зуєва та Володимир Буханов. Подробиці про ці змагання читайте в одному з наступних номерів нашої газети.

Бразилія. Тут завершився 6 чемпіонат світу з волейболу серед дівчат. Збірна України, яку готував Володимир Бузаєв, стала срібним призером. У фіналі наші дівчата в надупертій боротьбі поступилися традиційно сильним кубинкам — 0:3 (10:15, 8:15, 10:15). Українські спортсменки Ольга Полонець та Вікторія Ульянова нагороджені спеціальними призами відповідно за відмінну гру в атаці та на прийомі.

Нью-Хейвне (США). У фіналі тенісного турніру «Вольво» з призовим фондом мільйон сорок тисяч доларів український спортсмен Андрій Медведєв переміг Петера Корду з Чехії — 7:5, 6:4. А перед цим у півфіналі наш земляк подолав відомого американця Андреа Агасі.

На знімку: старт київського напівмарафону, присвяченого Дню Незалежності України.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 800.040.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311160.

1, 4, 5 та 8 — сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».